

A vénasszony és a halál

Egyszer volt, hol nem volt, még az Óperenciás-tengeren is túl volt, volt egy öregasszony, öregebb az országútnál, aki a hamut is már mamunak mondta, de meghalni nem akart. Erősen szerette az életet. Gyermeke sem volt, senkije sem volt, mégis mindig sürgött-forgott, dolgozott, verte egymásra a csengő tallérokat. Tele volt a tulipántos ládája arannyal, ezüsttel. Fájt a szíve erősen, ha meggondolta, hogy egyszer csak beállít a Halál, s azt sem kérdi, jössze, vagy nem, megfogja s viszi. Hát bizony jól gondolta, mert egyszer csak beállított a Halál, s mondta neki: - Készülj, öregasszony, mert viszlek! Könyörgött, istenkedett az öregasszony: - Még csak tíz esztendő! - Nem, nem lehet, viszlek. - Még csak bár ötöt! - Nem, nem lehet, készülj, már beírtam a nevedet a nagy könyvembe, ki nem törülhetem. De az öregasszony addig sírt, addig rimázkodott, hogy a Halál adott neki három órát. - Adj ennél több időt - kérte az öregasszony -, kegyelmezz ma még életemnek! Gyere el holnap! - Isten neki - mondta a Halál -, nem bánom. S azzal indult kifelé, de visszaszólt: - Hanem holnap csakugyan eljövök!

- Jól van, csak gyere - mondta az öregasszony -, de tudod mit, jobb is lesz, ha felírod az ajtófélfára: "holnap", nehogy én is elfelejtsem. A Halál kivette a zsebéből a krétát, s fölírta az ajtófélfára: "holnap" - azzal elment. Másnap jókor reggel jön a Halál, az öregasszony meg ott feküdt az ágyban. - Indulj, öregasszony, letelt az órád! - Dehogyan telt - mondja az öregasszony.

- Nézz csak az ajtófélfára, mi van odaírva. Ma nem vihetsz el, csak holnap. - Jól van - mondotta a Halál -, hát majd elviszlek holnap. Ez aztán így tartott egy hétig, kettőig, a Halál mindennap pontosan eljött az öregasszonyért. Az öregasszony pedig mindig hűségesen rámutatott az ajtófélfára, s a Halál továbbállott nagy bosszúsággal. Hanem egyszer megsokallotta a sok hiábavaló járást, letörülte az ajtófélfáról az írást, s megfenyegette az öregasszonyt: - No, megállj, holnap csakugyan elviszlek, nem adok pardont! Hej, édes Istenem, megijedt az öregasszony, reszketett egész testében, mint a nyárfalevél, nem találta helyét a házában, szeretett volna valahová elbújni, ahol a Halál nem találja meg. - Hopp, megvan! - Volt egy kád csurgatott méze, s belebújt abba. No, itt bizonyosan nem talál meg. De itt sem volt maradása. Hátha mégis megtalálja. Kibújt a hordóból, felhasította a dunnáját, bebújt a dunna tolla közé. Itt kucorgott egy darabig; de itt sem volt maradása. Kibújt a dunnából, hogy jobb helyet keressen magának. Éppen amint bújt kifelé, akkor nyitott be a Halál. Nézi, nézi, mi isten csodája lehet az a fehér, tollas szörnyeteg, megijed szörnyen, azzal, uccu neki, úgy elszalad, hogy mézeskaláccsal sem lehetett volna visszacsalogatni, s a vénasszony azóta még mindig él. Holnap legyen a ti vendégetek!